

Sygn. akt II Ka 320/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 r.

sprawy **K. K.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy z dn. 7.07.1994r. prawo budowlane

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 23 marca 2015 r. sygn. akt VII K 540/14

utrzymuje wyrok w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. H. P. w S. kwotę 516,60 (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem obrony z urzędu oskarżonej K. K. w postępowaniu odwoławczym; zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 320/15

UZASADNIENIE

K. K. została oskarżona o to, że:

w okresie od 04 lutego 2014 roku do 06 maja 2014 roku w S. przy ul. (...) woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udaremniła określone ustawą czynności kontrolne Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego Miasta S. w związku ze sprawą o sygn. akt (...), mające na celu stwierdzenie czy znajdujące się w należącym do w/w budynku mieszkalnym elementy komina i kominka zostały wykonane zgodnie z zatwierdzonym projektem budowlanym stanowiącym załącznik do decyzji o pozwoleniu na budowę, porównaniu rozwiązań projektowych i ustalenie aktualnego stanu faktycznego, pomimo prawidłowo doręczonych jej zawiadomień o terminach kontroli,

tj. o czyn z art. 91 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 07.07.1994r. „Prawo budowlane” w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2015r. Sąd Rejonowy w Siedlcach, po rozpoznaniu sprawy, oskarżoną K. K. uznał za winną dokonania zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 07.07.1994r. „Prawo budowlane” w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 07.07.1994r. „Prawo budowlane” w zw. z art. 12 kk wymierzył jej karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 złotych. Zasadził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych tytułem opłaty oraz obciążył ją kosztami postępowania w kwocie 70 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniosła oskarżona, w której wskazała, iż otrzymała wyrok bez wykładni prawa, a nie naruszyła ona żadnego prawa. Dalej podniosła, iż przedmiotowy wyrok obraża prawo Rzeczypospolitej Polskiej i powinien być uchylony jako wydany z rażącym naruszeniem prawa, a ona sama powinna zostać uniewinniona i zwolniona z ponoszenia jakichkolwiek kosztów.

Mając powyższe na uwadze oskarżona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie jej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonej poparł apelację oskarżonej i sprecyzował zawarty w tej apelacji zarzut w ten sposób, że dotyczy on obrazy art. 4, 7 i 410 kpk polegający na błędnej ocenie dowodów z dokumentów, tj. zaświadczeń lekarskich poprzez ich nieobiektywną i nie wnikliwą ocenę, która doprowadziła do błędnego ustalenia, że oskarżona utrudniała przeprowadzenie kontroli przez Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego, a także naruszenie prawa procesowego poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej w zakresie ustaleń czy przedmiotowa kontrola była uzasadniona. Nadto obrońca oskarżonej wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonej.

Oskarżona przyłączyła się do stanowiska swojego obrońcy.

Prokurator na rozprawie odwoławczej wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonej nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy po wnikliwym zapoznaniu się z aktami przedmiotowej sprawy stwierdził, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, zgodny z obowiązującymi przepisami, zebrał wszystkie możliwe i niezbędne dowody. W ocenie Sądu Okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala zatem przyjąć, iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia co do czynu zarzucanego oskarżonej w akcie oskarżenia. W świetle powyższego, Sąd Okręgowy uznał, iż zarówno ocena zebranych w sprawie dowodów, jak też poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne są prawidłowe i nie noszą cech błędu.

Dokonując oceny dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Siedlcach sprostał wymogom płynącym z artykułu 7 kpk, tj. rozważył i ocenił te dowody zgodnie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, dlatego rozumowanie Sądu I instancji spotkało się z całkowitą aprobatą Sądu Odwoławczego i co za tym idzie, nie wymaga jakiegokolwiek korekty w tym zakresie. Sąd Rejonowy wnikliwie rozpatrzył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonej K. K.. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji szczegółowo wskazał dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, z jakich powodów dał im wiarę. Szczegółowo wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonywująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy są zatem prawidłowe i w ocenie Sądu

Okręgowego w Siedlcach nie noszą cech błędu, co prowadzi do przekonania, iż zarzut apelacyjny podnoszony przez oskarżoną w tym zakresie jest jak najbardziej chybiony.

Wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzi również uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które zostało sporządzone z zachowaniem wymogów art. 424 kpk i na tyle szczegółowo, że pozwala na kontrolę odwoławczą prawidłowości skarżonego rozstrzygnięcia. Dlatego też, w ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy wyrokując w niniejszej sprawie nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów, a co za tym idzie nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia. Niewątpliwie oskarżona dopuściła się popełnienia przypisanego jej czynu, a fakt ten został w sposób bezsporny dowiedziony, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym.

Nie ulega bowiem wątpliwości, wbrew twierdzeniom skarżącej, iż jej zachowanie wypełniało wszystkie znamiona zarzucanego aktem oskarżenia czynu. Bezspornie, oskarżona nieobecnością na swojej posesji w dniach wyznaczonych inspekcji uniemożliwiła trzykrotnie Powiatowemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego przeprowadzenie czynności kontrolnych, do których jako organ administracyjny był uprawniony. Inspekcje te zainicjowane zostały z wniosku sąsiada oskarżonej T. P. zamieszkującego na sąsiedniej ulicy, który zaobserwował, iż z domu K. K. wydobywa się dziwny dym. Zaniepokojony tym faktem zgłosił sprawę do Urzędu Miasta, skąd jego wniosek przekazany został do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego Miasta S. dysponując odpowiednimi uprawnieniami w tym zakresie zarządził przeprowadzenie kontroli budynku mieszkalnego będącego własnością oskarżonej. Kontrola ta miała dotyczyć sprawdzenia czy K. K. wykonała roboty budowlane związane z wybudowaniem komina i kominka w budynku przy ul. (...) w S. zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami techniczno-budowlanymi. W tym zakresie wyznaczone zostały 3 kolejne terminy kontroli w dniach 04 lutego 2014r., 19 marca 2014r. i 06 maja 2014r., które się nie odbyły, gdyż posesja była niedostępna dla pracowników Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w S.. Oskarżona posiadała wiedzę o dacie zaplanowanych kontroli, gdyż własnoręcznie kwitowała odbiór zawiadomień o w/w kontrolach. Wprawdzie oskarżona w toku przewodu sądowego przedstawiła zaświadczenia lekarskie mające usprawiedliwiać niemożność jej uczestnictwa w zaplanowanych kontrolach, jednakże jak trafnie w tym zakresie podnosił Sąd I instancji, zaświadczenia te dotyczą dat 03 lutego 2014r. 18 marca 2014r. i 06 maja 2014r., a więc w dwóch przypadkach nie dotyczą one nawet dat zaplanowanych kontroli. Nadto wynika z nich, iż oskarżona w tych datach cierpiała na niezbyt żołądkowo-jelitowy, co pozwala na stwierdzenie, że jej stan uniemożliwiał jej opuszczenie domu. Musiała zatem w terminach w/w kontroli przebywać w domu i z premedytacją nie wpuściła pracowników Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego. Kwestia zasadności niedopuszczenia przez oskarżoną do przeprowadzenia przez pracowników inspektoratu kontroli na jej posesji, wynika zaś bezpośrednio ze stanowiska wyrażanego przez oskarżoną konsekwentnie, na gruncie niniejszego postępowania, iż zainicjowane kontrole naruszają jej konstytucyjne prawo do prywatności. W zakresie kompetencji i praw przysługujących Powiatowemu Inspektoratowi Nadzoru Budowlanego wypowiedzieli się przesłuchani w charakterze świadków pracownicy tego inspektoratu, a więc R. N., J. A. i I. B.. Z ich relacji, wbrew twierdzeniom oskarżonej, wynika bezspornie, iż inspektorat ma uprawnienia do kontrolowania budynków oddanych do użytku także w przeszłości, a nadto kontrolowane mogą być zarówno budynki użyteczności publicznej, jak i również budynki będące własnością prywatną. Kluczowym zadaniem kontroli było zaś ustalenie stanu faktycznego komina i kominka znajdującego się w domu oskarżonej i potwierdzenie poprawności jego wykonania zgodnie z projektem, co okazało się jednak niemożliwe przez niemożność dokonania rzeczywistych oględzin przez pracowników inspektoratu, którzy nie zostali wpuszczeni na posesję przez oskarżoną. Podkreślenia także w tym miejscu wymaga, iż oskarżona wielokrotnie przywoływała na gruncie niniejszego postępowania okoliczności dotyczące innych spraw wymierzonych, w jej ocenie, przeciwko niej przez sąsiadów, w tym mi.in. przez T. P.. Stwierdzić jednak należy, iż rozważania dotyczące innych postępowań administracyjnych dotyczących oskarżonej i jej posesji nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, chociaż tworzą one swoiste tło dla oceny całości zachowania oskarżonej na przestrzeni ostatnich lat. Art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 07 lipca 1994r. „Prawo budowlane” obejmuje karnoprawną ochroną niezakłócone wykonywanie czynności kontrolnych w zakresie przestrzegania przepisów teźże ustawy, skoro zatem oskarżona uniemożliwiając organom nadzoru budowlanego wejście na swoją posesję, nie dopuściła do przeprowadzenia kontroli, tym samym zakłóciła poprawność funkcjonowania organu administracji

publicznej, w tym wypadku Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego Miasta S.. Działania tego organu w realiach niniejszej sprawy nie można oceniać w kategoriach naruszenia praw wolnościowych. Oskarżona jako obywatelka Rzeczypospolitej Polskiej podlega określonemu prawodawstwu, w wyniku czego także winna była poddać się obowiązkowi wynikającemu z Ustawy - „Prawo budowlane”, w tym wypadku umożliwić organom nadzoru budowlanego przeprowadzenie rzeczonyj kontroli, czego nie dokonała, a tym samym podlega odpowiedzialności karnej za czyn określony w/w ustawą. Swoim zachowaniem polegającym na niewpuszczeniu na posesję, która miała być skontrolowana, oskarżona udaremniła przeprowadzenie czynności kontrolnych pracownikom Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego Miasta S..

Reasumując, Sąd Rejonowy zgodnie z zasadą obiektywizmu (art. 4 kpk) jak i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk) po uprzednim ujawnieniu w toku rozprawy całokształtu okoliczności, po rozważeniu wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej oraz wyczerpującym i logicznym uargumentowaniu swoich wywodów w motywacyjnej części wyroku dokonał ustaleń faktycznych, które pozostają pod ochroną prawa procesowego i zarazem jednoznacznie wskazują, że K. K. dokonała zarzucanego jej czynu.

Należy także stwierdzić, że Sąd Okręgowy w Siedlcach w niniejszej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego co do przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonej czynu oraz wymierzonej wobec niej kary. Sąd Rejonowy wskazał okoliczności, które uwzględnił przy wymiarze kary, a Sąd Odwoławczy w pełni je podzielił i uznał, że kara ta spełni cel zarówno wobec oskarżonej, jak też w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd Okręgowy nie uwzględniając apelacji wniesionej przez oskarżoną, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 23 marca 2015r.

O wynagrodzeniu adwokata za obronę sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym wobec K. K. Sąd orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy Prawo o adwokaturze i § 14 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 3 października 2002r., nr 163, poz. 1348), podwyższając należną kwotę stosownie do § 2 ust 3 w/w rozporządzenia o należną stawkę podatku od towarów i usług.

O opłatach i kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 634 kpk i art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.